

Arrest

nr. 92 328 van 28 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 september 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 6 augustus 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BARBIEUX, die *loco* advocaat M. VANDERMEERSCH verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 februari 2010 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 16 december 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 78 444 op 29 maart 2012 de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 5 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Op 31 juli 2012 dient verzoeker opnieuw een asielaanvraag in.

Op 6 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde datum. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 1S'december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten S. A. H.

geboren te Behsood, op (in) 01.01.1985

en van nationaliteit te zijn: Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend op 31/07/2012 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 24 februari 2010 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 2 december 2010 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 16 december 2011 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 29 maart 2012 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een 'taskara' naar voren brengt uit 2002 waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij foto's naar voren brengt waarop hij zou staan in Afghanistan waarbij opgemerkt moet worden dat foto's enkel zijn wat ze zijn, foto's zonder aanduiding van de plaats waar ze genomen zijn, de datum wanneer ze genomen zouden zijn of de identiteit van de personen op de foto, dat de foto's volgens de betrokkene genomen zijn in Afghanistan, dat de betrokkene ze dan ook reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een vraag aan het districtshuis van zijn broer en een van zijn moeder en het antwoord erop en een vertaling ervan naar het Nederlands over de reden die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst naar voren te brengen waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene een dergelijk brieven reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag brieven van het districtshuis naar voren bracht. Overwegende dat de betrokkene een cd-rom naar voren brengt waarop volgens de betrokkene foto's staan waarbij opgemerkt moet worden dat foto's enkel zijn wat ze zijn, foto's van een persoon of personen zonder aanduiding van plaats, tijd of de identiteit van de personen op de foto's. Overwegende dat de betrokkene een usb-stick met daarop volgens de betrokkene nieuwsverslagen uit Behsood naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat dit verslag algemeen van aard is, dat de naam van de betrokkene er niet in wordt vermeld, dat niet enkel de vluchtelingenstatus werd geweigerd aan de betrokkene, dat ook de subsidiaire bescherming werd geweigerd aan de betrokkene, dat uitgebreid werd gemotiveerd waarom, dat de betrokkene de conclusies van de Belgische asielinstanties niet weerlegt. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin de documenten verstuurd zouden zijn, dat hij een brief van zijn advocaat naar voren brengt waarin deze stelt dat de enveloppe in haar bijzijn werd geopend en foto's en aanvragen aan het district (zoals vertaald door de tolk van de advocaat maar ietwat anders aangebracht in de brief van de advocaat) bevat waarbij opgemerkt moet worden dat op deze documenten hierboven reeds werd ingegaan, dat het niet is omdat een bepaalde enveloppe op een bepaalde dag in het bijzijn van bepaalde mensen wordt geopend, dat de documenten die ze bevat niet reeds tijdens de behandeling van een eerdere asielaanvraag naar voren hadden kunnen gebracht worden, in het geval van de betrokkene, had de betrokkene de foto's en dergelijke brieven aan het district reeds naar voren kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest dd. 29 maart 2012 stelde dat 'Vooreerst is het van algemene bekendheid dat corruptie bij het verkrijgen van documenten in Afghanistan wijdverbreid is.' dat de betrokkene deze conclusies niet weerlegt.

Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van “de bewijskracht van de stukken van het administratief dossier”, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en de motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Er moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing oordeelt dat verzoeker “de foto’s en dergelijke brieven aan het district reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag.”

Bij brief van 24 juli 2012 (stuk 2 aan onderhavig verzoekschrift, waarnaar de bestreden beslissing uitdrukkelijk refereert) werd nochtans duidelijk gesteld dat:

“Op 23 juli 2012 had cliënt consultatie op mijn kantoor.

Door cliënt werd een gesloten gele enveloppe voorgelegd afkomstig van zijn broer A. A. (van wie reeds bij de eerste asielaanvraag identiteitsgegevens werden voorgelegd) en verstuurd vanuit Kabul (Afghanistan) via EMS Afghan Shaheen Post op 8 mei 2012 (stuk 1).

Deze gesloten enveloppe werd door mij geopend in aanwezigheid van cliënt en van de beëdigde tolk en vertaler voor de rechtbank van Kortrijk, de heer S.M. S..

De enveloppe bevatte volgende stukken:

a. een foto van cliënt, samen met zijn twee neven en twee jongste broers (stuk 2)

b. een foto van cliënt samen met drie vrienden uit de regio (stuk 2)

c. een door A. A. (de broer van cliënt) handgeschreven vragenlijst en het antwoord van de 'ouderen' van Talaqol (district Hese Du Behsud, provincie Muidan Wardak) waarbij zij deze vragen beantwoorden (stuk 3)

d. een door A. A. (de broer van cliënt) handgeschreven verklaring welke hij heeft laten 'legaliseren' voor een officiële dienst van de provincie Maidan Wardak (stuk 4)

Deze stukken werden verstuurd vanuit Afghanistan op 8 mei 2012 zijnde na het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwisting de dato 29 maart 2012 zodat cliënt ze niet vroeger kon aanwenden en dus noodgedwongen een nieuwe asielaanvraag moet doen. “

Uit het administratief dossier blijkt onomstotelijk dat de enveloppe inhoudende de kwestieuze stukken werd verstuurd op 8 mei 2012. Dat verzoeker deze stukken derhalve noodzakelijkerwijs pas na 8 mei 2012 ontving - zijnde na het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de dato 29 maart 2012 - zodat verzoeker ze niet vroeger kon aanwenden en dus noodgedwongen een nieuwe asielaanvraag diende te doen.

Dat door te oordelen dat verzoeker deze stukken kon en diende voorleggen tijdens zijn eerste asielaanvraag in strijd is met de bewijskracht van de stukken van het administratief dossier (meer in het bijzonder de envelop die bewijst dat verzoeker de stukken maar ontving na zijn eerste asielaanvraag).

De motivering van verweerder dat verzoeker deze stukken kon voorleggen tijdens zijn eerste asielaanvraag is derhalve onjuist. Een onjuiste motivering valt gelijk te stellen met een afwezigheid van motivering zodat de bestreden beslissing in strijd is met de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringplicht.

Een beslissing die in strijd is met de stukken van het administratief dossier is bovendien onzorgvuldig hetgeen een schending inhoudt van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting.

Het eerste middel is gegrond.”

2.2 De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te

motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. Waar verzoeker de motivering van de bestreden beslissing citeert, blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het eerste middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoeker wijst op de briefomslag (inhoudende de kwestieuze stukken) die hij heeft ontvangen na het arrest van de Raad van 29 maart 2012. Verzoeker kon de stukken aldus niet vroeger indienen. Door te oordelen dat hij de stukken kon voorleggen tijdens zijn eerste asielaanvraag schendt verweerder de bewijskracht van de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de briefomslag waarmee verzoeker bewijst dat hij de stukken pas na zijn eerste asielaanvraag heeft ontvangen.

Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Uit artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan tevens afgeleid worden dat de naar voren gebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Verweerder oordeelt met betrekking tot de briefomslag die in het bijzijn van verzoekers raadsman is geopend, het volgende:

“Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin de documenten verstuurd zouden zijn, dat hij een brief van zijn advocaat naar voren brengt waarin deze stelt dat de enveloppe in haar bijzijn werd geopend en foto's en aanvragen aan het district (zoals vertaald door de tolk van de advocaat maar ietwat anders aangebracht in de brief van de advocaat) bevat waarbij opgemerkt moet worden dat op deze documenten hierboven reeds werd ingegaan, dat het niet is omdat een bepaalde enveloppe op een bepaalde dag in het bijzijn van bepaalde mensen wordt geopend, dat de documenten die ze bevat niet reeds tijdens de behandeling van een eerdere asielaanvraag naar voren hadden kunnen gebracht worden, in het geval van de betrokkene, had de betrokkene de foto's en dergelijke brieven aan het district reeds naar voren kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest dd. 29 maart 2012 stelde dat 'Vooreerst is het van algemene bekendheid dat corruptie bij het verkrijgen van documenten in Afghanistan wijdverbreid is.' dat de betrokkene deze conclusies niet weerlegt.”

De eerste asielaanvraag is afgesloten bij arrest nr. 78 444 van 29 maart 2012. De briefomslag die verstuurd is op 8 mei 2012 dateert aldus van ná de eerste asielaanvraag. Dit wordt niet betwist in de bestreden beslissing. Waar verzoeker meent dat de bewijskracht van de envelop wordt miskend door verweerder, mist zijn betoog feitelijke grondslag. Verweerder vervolgt in de beslissing dat het evenwel niet is omdat een bepaalde envelop op een bepaalde dag in het bijzijn van bepaalde mensen wordt geopend, dat de documenten die ze bevat niet reeds tijdens de behandeling van een eerdere asielaanvraag naar voren hadden kunnen gebracht worden. *In casu* stelt verweerder vast dat de envelop foto's en brieven naar en van het districtshuis bevatte. Met betrekking tot de foto's oordeelt verweerder in de bestreden beslissing het volgende:

“Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij foto's naar voren brengt waarop hij zou staan in Afghanistan waarbij opgemerkt moet worden dat foto's enkel zijn wat ze zijn, foto's zonder aanduiding van de plaats waar ze genomen zijn, de datum wanneer ze genomen zouden zijn of de identiteit van de personen op de foto, dat de foto's volgens de betrokkene genomen zijn in Afghanistan, dat de betrokkene ze dan ook reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag.”

Met betrekking tot de brieven oordeelt verweerder in de bestreden beslissing het volgende:

“Overwegende dat de betrokkene een vraag aan het districtshuis van zijn broer en een van zijn moeder en het antwoord erop en een vertaling ervan naar het Nederlands over de reden die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst naar voren te brengen waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene een dergelijk brieven reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag brieven van het districtshuis naar voren bracht.”

Het is niet kennelijk onredelijk om met betrekking tot de foto's die geen datum bevatten en die volgens verzoekers verklaring in Afghanistan zijn genomen, te oordelen dat deze foto's aldus dateren van vóór de laatste fase van de asielaanvraag en bijgevolg reeds voorgelegd konden worden tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Het is evenmin kennelijk onredelijk om met betrekking tot de brief van zijn broer gericht tot het districtshuis met de vraag om de problemen van verzoeker schriftelijk te bevestigen en het antwoord hierop van het districtshuis, alsook de brief van verzoekers moeder gericht tot het districtshuis met de vraag om de problemen van verzoeker te bevestigen en het antwoord hierop van het districtshuis, te oordelen dat deze brieven reeds konden voorgelegd worden tijdens de behandeling van de eerste asielaanvraag. Verzoekers problemen dateren immers van vóór de behandeling van de asielaanvraag. Waar verzoeker benadrukt dat hij ze niet eerder kon voorleggen

omdat hij de stukken pas heeft ontvangen na het arrest van de Raad, toont hij niet aan dat hij niet eerder over deze stukken kon beschikken en ze niet eerder tijdens de behandeling van de eerste asielaanvraag kon voorleggen. Te meer nu deze stukken geen betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de eerste asielaanvraag. Bovendien stelt verweerder in de bestreden beslissing vast *“dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag brieven van het districtshuis naar voren bracht”* en *“dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest dd. 29 maart 2012 stelde dat 'Vooreerst is het van algemene bekendheid dat corruptie bij het verkrijgen van documenten in Afghanistan wijdverbreid is.' dat de betrokkene deze conclusies niet weerlegt.”* Door opnieuw brieven van en naar het districtshuis voor te leggen en te verwijzen naar de envelop weerlegt verzoeker niet de vaststelling van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de corruptie bij het verkrijgen van documenten in Afghanistan wijdverbreid is. Het is bijgevolg kennelijk redelijk te motiveren in de bestreden beslissing dat verzoeker deze conclusies in het arrest van de Raad van 29 maart 2012 niet weerlegt. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de briefomslag en de stukken die via de briefomslag zijn toegekomen. Verzoeker laat na uiteen te zetten met welke stukken verweerder geen rekening zou hebben gehouden. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“In tweede instantie moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing overweegt dat:

In “de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest dd. 29 maart 2012 stelde dat 'Vooreerst is het van algemene bekendheid dat corruptie bij het verkrijgen van documenten in Afghanistan wijdverbreid is.', dat de betrokkene deze conclusies niet weerlegt. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

De overweging dat “het van algemene bekendheid is dat corruptie bij het verkrijgen van documenten in Afghanistan wijdverbreid is” volstaat niet om de in overwegingname van de nieuwe stukken van verzoeker te weigeren.

Dat immers verzoeker naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag diverse officiële stukken heeft voorgelegd.

Dat bij arrest van 29 maart 2012 werd geoordeeld dat “de documenten die verzoeker heeft voorgelegd kunnen aan deze vaststellingen niets veranderen. Vooreerst is het van algemene bekendheid dat corruptie bij het verkrijgen van documenten in Afghanistan wijdverbreid is. Zo zijn onder meer reis- en identiteitsdocumenten eenvoudig en tegen relatief lage prijzen te koop in Afghanistan en in de grensstreek met Pakistan. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben derhalve slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van een Afghaanse asielzoeker.”

Dat verzoeker enkel het tegendeel hiervan kan bewijzen door aanvullende stukken bij te brengen die zijn eerdere verklaringen en bewijsstukken bevestigen.

Dat om die reden verzoeker alle redelijke inspanningen heeft gedaan om in zijn land van herkomst aanvullende stukken te bekomen.

Prima facie aannemen dat alle stukken afkomstig uit Afghanistan (mogelijks) vals zijn wegens wijdverspreide corruptie - en derhalve de inoverweging van deze stukken weigeren (zoals in casu) - is manifest onredelijk.

Dergelijke overweging houdt immers in dat elke inspanning van verzoeker om de waarachtigheid van zijn relaas te bewijzen aan de hand van documenten onmogelijk gemaakt wordt, nu eender welk

document - ongeacht de concrete authenticiteit en geloofwaardigheid - buiten de beoordeling van zijn aanvraag kan worden gehouden.

Meer zelfs, in feite kan in dat geval geen enkele asielaanvraag van een Afghaanse verzoeker op basis van stukken worden beoordeeld, nu al deze stukken vals zouden kunnen zijn.

Door op grond van de overweging dat corruptie bij het verkrijgen van documenten in Afghanistan wijdverbreid is, de in overwegingname van de bijgebrachte stukken te weigeren en derhalve niet tot een beoordeling ten grande over te gaan, schendt verweerster het redelijkheidsbeginsel.

Het tweede middel is gegrond.”

2.4 De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De Raad stelt vast, na de bespreking onder het eerste middel en in het kader van zijn wettigheidscontrole, dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling.

In tegenstelling tot verzoekers betoog in het verzoekschrift is de herhaalde asielaanvraag niet in overweging genomen om de loutere reden dat de voorgelegde stukken afkomstig van Afghanistan mogelijks vals zijn wegens wijdverspreide corruptie. Uit de bespreking onder het eerste middel blijkt dat de herhaalde asielaanvraag niet in overweging is genomen omdat de stukken niet ‘nieuw’ zijn in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat een document nieuw is in de zin dat het niet eerder werd voorgelegd omdat de briefomslag dateert van na de afhandeling van de eerste asielaanvraag, volstaat niet om de stukken als een nieuw document te beschouwen in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. De stukken moeten eveneens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. De voorgelegde brieven waarin de problemen van verzoeker worden bevestigd, betreffen de problemen die de grondslag vormen van de asielmotieven tijdens de eerste asielaanvraag. Verzoeker stelt overigens zelf in zijn verzoekschrift dat hij via de aanvullende stukken “zijn eerdere verklaringen en bewijsstukken” wil bevestigen. Verzoeker weerlegt aldus niet de vaststelling in de bestreden beslissing dat de stukken reeds konden worden voorgelegd tijdens de behandeling van de eerste asielaanvraag.

Bijkomend oordeelt verweerder dat verzoeker de conclusies in het arrest van de Raad van 29 maart 2012 niet weerlegt door opnieuw brieven van het districtshuis voor te leggen. Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet sluit niet uit dat de bewijswaarde van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld. Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven wijst op het bestaan van een ‘ernstige aanwijzing’, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van de voorgelegde brieven. De beoordeling over de bewijswaarde van een gegeven behoort tot de appreciatiebevoegdheid van verweerder. Nu in het arrest nr. 78 444 van de Raad is vastgesteld dat bij het verkrijgen van documenten in Afghanistan de corruptie wijdverspreid is, is het niet kennelijk onredelijk van verweerder te oordelen dat door het opnieuw voorleggen van brieven van het districtshuis, deze vaststelling in het arrest niet wordt weerlegd. Bijgevolg bevatten de stukken geen ernstige aanwijzing voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of ernstige aanwijzing voor het bestaan van een reëel risico op ernstige schade.

Ter terechtzitting wijst de raadsman van verzoeker in dit verband naar het “*arrest Singh*”.

In de mate verzoekers raadsman doelt op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 2 oktober 2012, Singh e.a. *versus* België (EHRM 2 oktober 2012, nr. 33210/11, Singh v. België) kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij meent ‘dat dezelfde redenering kan worden toegepast met betrekking tot zijn voorgelegde documenten’. In voormeld arrest wordt vastgesteld dat de Belgische asielinstanties de (Afghaanse) nationaliteit van betrokkenen betwistten. Betrokkenen hadden evenwel, naast andere documenten, een brief van het UNHCR voorgelegd, meer bepaald van het Hoog

Commissariaat voor de Vluchtelingen te New Delhi. Het Hof oordeelde dat een dergelijke brief niet zonder waarde is op grond van de loutere vaststelling het geen origineel document is en aldus gemakkelijk vervalst kan worden. Het EHRM oordeelt dat de inhoud van de brief via een onderzoek door de asielinstanties kon worden geverifieerd bij het bureau van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen te New Delhi. *In casu* brengt verzoeker geen document bij afkomstig van het UNHCR waarin zijn nationaliteit en/of problemen worden bevestigd. De verwijzing naar het 'Singh-arrest' is aldus niet dienstig.

De schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

2.5 In het derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

"Tot slot moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing een uitspraak doet over de inhoud van de aangebrachte nieuwe stukken.

Dit blijkt overduidelijk waar de bestreden beslissing oordeelt:

"Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij foto's naar voren brengt waarop hij zou staan in Afghanistan waarbij opgemerkt moet worden dat foto's enkel zijn wat ze zijn, foto's zonder aanduiding van de plaats waar ze genomen zijn, de datum wanneer ze genomen zouden zijn of de identiteit van de personen op de foto, dat de foto's volgens de betrokkene genomen zijn in Afghanistan,

(. ..)

Overwegende dat de betrokkene een usb-stick met daarop volgens de betrokkene nieuwsverslagen uit Behsood naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat dit verslag algemeen van aard is, dat de naam van de betrokkene er niet in wordt vermeld, dat niet enkel de vluchtelingenstatus werd geweigerd aan de betrokkene, dat ook de subsidiaire bescherming werd geweigerd aan de betrokkene, dat uitgebreid werd gemotiveerd waarom, dat de betrokkene de conclusies van de Belgische asielinstanties niet weerlegt. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin de documenten verstuurd zouden zijn, dat hij een brief van zijn advocaat naar voren brengt waarin deze stelt dat de enveloppe in haar bijzijn werd geopend en foto's en aanvragen aan het district (zoals vertaald door de tolk van de advocaat maar ietwat anders aangebracht in de brief van de advocaat) bevat 'waarbij opgemerkt moet worden dat op deze documenten hierboven reeds werd ingegaan, dat het niet is omdat een bepaalde enveloppe op een bepaalde dag in het bijzijn van bepaalde mensen wordt geopend, dat de documenten die ze bevat niet reeds tijdens de behandeling van een eerdere asielaanvraag naar voren hadden kunnen gebracht worden,

(...)

dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest dd. 29 maart 2012 stelde dat 'Vooreerst is het van algemene bekendheid dat corruptie bij het verkrijgen van documenten in Afghanistan wijdverbreid is. ', dat de betrokkene deze conclusies niet weerlegt. "

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken hierdoor haar bevoegdheid te buiten gaat door zich reeds uit te spreken over de inhoud van de aangebrachte nieuwe documenten.

Zodoende schendt de Dienst Vreemdelingenzaken artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Dit blijkt duidelijk uit het arrest van de Raad van State d.d. 13 december 2011 dat stelt dat:

"In het bestreden arrest wordt terecht opgemerkt dat 1/de bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent (. . .) louter beperkt (is) tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4".

De dienst Vreemdelingenzaken mag daarbij niet zelf oordelen of de ernstige aanwijzingen de aangevoerde vrees voor vervolging of voor een reëel risico op ernstige schade kunnen gronden of niet. Indien hij vaststelt dat er nieuwe gegevens zijn die dergelijke ernstige aanwijzingen bevatten, wordt de aanvraag aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overgemaakt."

Verder stelt de Raad van State:

"Zodoende neemt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen impliciet maar zeker aan dat de verwerende partij een nieuwe asielaanvraag kan weigeren in aanmerking te nemen wanneer de nieuwe gegevens de beweerdte vrees voor vervolging of het beweerdte risico op ernstige schade niet kunnen gronden. Dergelijke appreciatie van de aangebrachte nieuwe gegevens kan evenwel niet gebeuren in de fase van het in overweging nemen van een nieuwe asielaanvraag.

De dienst Vreemdelingenzaken kan in die fase enkel vaststellen of er al dan niet nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet worden aangebracht en zijn bevoegdheid is hierdoor uitgeput. Door er vanuit te gaan dat de minister of diens gemachtigde kan weigeren een nieuwe asielaanvraag in aanmerking te nemen wanneer het aangehaalde nieuw element niet genoegzaam wordt bewezen door de aangebrachte stukken, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beperkte beoordelingsbevoegdheid van het bestuur miskend en zodoende artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet geschonden. Het tweede middel is in die mate gegrond. " Het derde middel is dan ook gegrond."

2.6 Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Uit artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan tevens afgeleid worden dat de naar voren gebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Het is de gemachtigde van de staatssecretaris toegelaten de aangehaalde gegevens te toetsen aan de voorgaande asielprocedures van verzoeker en het relaas dat hij aldaar naar voor heeft gebracht en de relevantie van de aangehaalde gegevens na te gaan. Er moet worden benadrukt dat het feit dat een document werd neergelegd nadat een eerdere asielprocedure werd afgesloten op zich niet volstaat om te besluiten dat een nieuw gegeven werd aangebracht. Het begrip 'nieuwe gegevens' houdt niet in dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Het begrip 'nieuwe gegevens' heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan. Dit impliceert onder meer dat de in het kader van een herhaald asielverzoek aangewende stukken enige bewijswaarde moeten hebben. Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om de aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek -een onderzoek ten gronde- te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte gegevens *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Er dient te worden benadrukt dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van als nieuw aangevoerde gegevens ook kan

nagaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (RvS 10 oktober 2012, beschikking nr. 9088). Uit de besprekingen onder het eerste en tweede middel blijkt dat het niet kennelijk onredelijk is om te oordelen dat nergens wordt aangetoond dat de voorgelegde stukken niet eerder tijdens de behandeling van de eerste asielaanvraag konden worden voorgelegd. Daarnaast oordeelde verweerder op kennelijk redelijke wijze dat de stukken uit Afghanistan niet van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag aangezien in het arrest van de Raad is vastgesteld dat bij het verkrijgen van documenten de corruptie wijdverspreid is en dit een algemeen bekend gegeven is. Verzoeker weerlegt deze vaststelling niet door opnieuw brieven van het districtshuis voor te leggen ter bevestiging van de problemen die hij reeds aanhaalde naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag. Waar verzoeker de motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot de usb-stick citeert, stelt de Raad dat het niet kennelijk onredelijk is van verweerder te verwijzen naar de vaststelling dat de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus reeds werden geweigerd en dat de nieuwsverslagen uit Behsood de conclusies van de asielinstanties niet weerleggen. De Raad herhaalt dat verweerder bij de beoordeling van als nieuw aangevoerde gegevens ook kan nagaan of de aangevoerde gegevens ‘nieuw’ zijn in de zin dat de aangevoerde gegevens van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag. Verzoeker weerlegt dit motief niet door de loutere bewering dat verweerder zijn bevoegdheid te buiten gaat.

De schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN